

τυχαία βαλμένα
έχουν να κάνουν τώρα με τον ήχο
με την αρμονία, μεγάλη μουσική
φτάνουν στο βαθύ μέρος της ταυτότητας τους
όπου το κουκούτσι βρίσκεται σε γαλήνη
με την πλούσια ύπωσηση της φθοράς
να το κυκλώνει.
Τώρα άλαμης σαν τις πέτρες
μπροστά στα δόντια των νεκρών
ό καρπός άργα θα σαράνει
Στη βαθειά φρουτιέρα
μέσα στην ομοιότητα αυτής της νύχτας
κάποτε
δλοι τους άξεα γέροντες

Κιταμούρα Ταρό (1922)

Μικρά ποιήματα

1 νύχτα

Όποιος παίζει πιάνο
πλέει στον ούρανό
Κάποιον τα χέρια
τόν κρατούν να μην πέσει
Αυτοί που προσπαθούν να καταλάβουν την
άγάπη,
πρέπει πάντα να πέφτουν

2

Χειμώνας. Μιά ήσυχη και μοναχική πόλη.
Όταν δλοι έχουν άποκοιμηθεί
Χτυπάει ή σειρήνα για την πυρκαγιά.

Ένω κοιμόμαστε βαθιά
Ένας ήπείας καλπάζει στην ψυχή
άλλα φρυσικά
άκρη κι άν φτάσει ως την άκρη
δὲ θά βρει φωτιά.

Νάκα Ταρό (1922)

Κάστρα

Γέ μου,
χτίζεις γκορεμίζεις πάλι
γκορεμίζεις και χτίζεις
τόσο άμορφα κάστρου του ούρανού τόξου με
τά τουδλα σου

Τό ποτό που σουρίζει στο ποτήρι σου
βρέχει λάθος κατά πάνω.

Γιά σένα ή πλάκα του ρολογιού δὲν έχει δεί-
κτες.

Γιά σένα ό κόσμος είναι πιο στρογγυλός από
λεμόνι.

Γέ μου κι ό πατέρας σου
γκορεμίζει, χτίζει πάλι
χτίζει και γκορεμίζει.
Σχεδιαστής μάτιων κάστρων.

Ή ζωή μου τυφλωμένη άπ' τα λόγια
γυρεύει σημασίες.
Γιά μένα ή ώρα δὲν έχει διεύθυνση
Γιά μένα ένα λεμόνι είναι πιο μαύρο από ένα
κόσμο

Ταμούρα Ργιούτσι (1923)

Μακρινή χώρα

Πρέπει να φορτωθείς πολλή σκοτούρα
για να φροντίσεις ένα ζώο από μιá μακρινή
χώρα

Τά βάσανά του
είναι πιο άπλά πράγματα

Πρέπει να χύσεις πολλά δάκρυα
δταν παίρνεις ένα γράμμα από μακρινή χώρα

Τά ποιήματά μου
είναι πιο άπλά πράγματα

Πρέπει να χρησιμοποιήσεις πολλά λόγια
για να βρεις κάποιον από μιá μακρινή χώρα

Οι χαρές μου και οι λύπες μου
είναι πιο άπλά πράγματα

Ό άνθρωπος που γράφει ποίημα

Ό άνθρωπος που γράφει ποίημα
πλέει στο διάστημα
Κανείς δὲν μπορεί να πει
άπό πού έρχεται ή πλοϊτικότητα

Ό άνθρωπος που γράφει ποίημα
είναι σαν τον πιανίστα
που τα χέρια του κινούνται κιόλας
προτού ή κλείδα να έκλεγει συνειδητά
Τά χέρια του τον ξεπερνάνε
Τά χέρια του λιασμένα άπ' τον ήχο δὲν μο-
ρουν να ξεφύγουν
και γι' αυτό παλεύουν

Ό ήχος οδηγεί τα χέρια
και τα χέρια
προσπαθώντας να ξεφύγουν άπ' τον ήχο
τόν σέρνουν μαζί τους
κάπου

Πού;

Γιά να δεις τό σχήμα
του ανθρώπου που γράφει ποίημα
πήδα άπ' τό πιο ψηλό μέρος του κόσμου
κατοικέφαλα

Και τότε τό μάτι σου που πέφτει λάθος κα-
ταπάνω
ίσως πιάσει μιá στιγμή
τόν άνθρωπο που γράφει ποίημα
πλέοντας στο διάστημα μέσα στη σκοτεινιά